

Zdravka napravi korak, a bil je enajstkrat premajhen. Kaj sedaj? Za njo — za žogo!

Za žogo — seveda, to je edina rešitev, da ne utone in ne umrje. A Zdravki se čudno zapletejo noge. Morda zato, da pride hitreje do žoge, pade in zdrči po nosku navzdol. A sedaj preide Ljubici smeh. Ali naj gre tudi Zdravka tja, kamor žoga? Brž steče Ljubica k sestri in jo k sreči ujame za levo peto.

Nobena ni več mislila na žogo. V skrbih je bil jima sedaj Zdravkin okrvavljeni nosek, ki se je zaman napravil na pot za nagajivo žogo.

Kako ljubim svoj rojstni kraj.

Spisal *Fr. Rojec.*

Do štirinajstega leta sem bil doma v svojem rojstnem kraju. V tem času nisem bil izven domače vasi nikjer dlje kakor v nekaterih po poldrugo uro in po dve uri hodá oddaljenih večjih župnijskih vaseh v okolici. Tja sem hodil k maši ob nedeljah in praznikih, ko nekoč ni bilo dve leti duhovnika v domači vasi; v mlin, na pošto in nekolikokrat z očetom tudi v semenj. Sicer sem ob takih prilikah videl in slišal marsikaj novega in zanimivega, o čimer bi se mi prej doma v gorski vasi še sanjati ne moglo, ali vendar se mi je zdelo, da je doma še vedno vse lepše in prijetnejše.

Prišla je štirinajsta jesen v mojem življenju, jesen s tihimi, dobrodejno-toplimi in sladkotožnimi dnevi, kakršni so mi še dandanes tako jako ljubi. Takrat se je po vasi raznesla novica, da pošlje imoviti vaški kmet Ozimek, ki je bil prvi cerkveni ključar in moj krstni boter, svojega, od mene za kako leto mlajšega sina Franceta v šolo v Ljubljano. Boter Ozimek pa je začel potem nagovarjati tudi mojega očeta, da bi še ta dal mene v šolo v Ljubljano, da bi se tako dva iz ene vasi skupaj učila.

Moj oče se je vdal nasvetu mojega botra, in nekega lepega popoldneva, ko smo na njivi pod vasjo kopali krompir, sem zvedel od matere in starejše sestre, kaka sreča in slavna bodočnost me še čaka, ako bom hotel biti priden in pameten.

Ostavlil sem svojo ljubljeno rojstno vas in od tistega časa sem jo ljubil še iskrenейše, čeprav sem učakal v nji več neprijetnih in bridkih kakor srečnih in veselih dni. Globoko v srce so se mi vtisnile vse slike in vsi

doživljaji iz domačega kraja, in nosil jih bom v srcu z največjim spoštovanjem do konca svojega življenja. Že kot dijak sem večkrat poizkušal v pesemcah proslaviti svoj rojstni kraj in ob vsaki priliki sem se rad napotil tudi iz daljnih krajev domov, da sem si ondi zopet pomladil svoje spomine na domači kraj, na domače življenje.

Ker me že izza otroških let sem jako veseli risanje in slikarstvo, sem si v teku let z marljivimi in vztrajnimi vajami pridobil dokaj izurjenosti in zmožnosti v tej stroki. Narisal sem si svojo rojstno vas večkrat in od več strani in eno tako sliko sem dal v okvir ter jo obesil na steno svojega stanovanja, kjer mi še sedaj visi in me vsak dan spominja mojega rojstnega kraja in v njem prežitih mladostnih let. Ko pa so prišle v promet razglednice, sem pohitel ob prvi priložnosti domov, da sem si načrtal nove sličice za razglednice domače vasi. Razglednice sem sam založil ter jih nekaj poslal tudi bratu Jožetu na očetovem domu v razpečavanje.

Tako ljubim in čislam svoj dragi rojstni kraj in čudim se, kako morejo nekateri Slovenci tako lahko in brez solz v očeh ostavljati svoje domove, se odpravljati v Ameriko ali v druge daljne tuje dežele, kamor ne vzemo s seboj nobenega spomina na rojstni kraj in se potem tam v tujini nič več ne zanimajo za svojo domovino in za svoje rojake. Tudi svoj mili materni jezik kmalu pozabijo, in njih vnuki že več ne vedo, da se pretaka v njih slovanska kri. Tujina jih za vselej pogoltne na škodo našemu narodu!

Milo se mi stori, kadar mislim na to in prizadevati si hočem na vso moč, da bodo vsaj moji mlajši dobri ter zvesti domoljubi!

Po ravníci lovec hodi.

*Po ravníci
lovec hodi
v deteljici
zajček blódi.*

*Vzame puško
lovec, počí,
a za hruško
zajček skočí*

*Lovec reče:
„Ne poznaš me.“ —
Zajček sťeče:
„Tu imaš me.“ —*

*Sre domov že
lovec prazní,
blódi vnov že
zajček pazní.*

Petruška.

